

UYARILMADIK DEMEYİN!*

Tehlike tarlalarda, bahçelerde, seralarda... Tehlike pazar yerlerinde, manavlarda, tezgâhlarda... Tehlike mutfaklarımızda, sofralarımızda... Hatta, tehlike midelerimizde, bağırsaklarımızda, can damarlarımızda!

Sizler, son yıllarda sıkça karşılaştığınız o sıçan kuyruğuna benzer salatalık saplarının ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Ya da domatesi kestiğinizde karşınıza çıkan tahta sertliğindeki beyaz dokuların, dokusuz boşlukların...

Ben tarım uzmanı, ya da beslenme uzmanı değilim ama tam yirmi altı yıl S.S.K Hastanelerinde genel cerrahi uzmanı olarak görev yaptım. Binlerce, on binlerce hasta ameliyat ettim. Uğraşımın son yıllarında, bu ülkede hiçbir kayıt altına alınmamış ama giderek arttığını sağır sultanın bile duyduğu tümörlü hasta organlarının nasıl damarlara sahip olduklarını gözlerimle gördüm. İçinde tümör bulunan, hücre üremesi denetlenemez olmuş organlardaki görünen ilk değişiklik, damarlarındaki hızlı genişleme ve uzamadır. Hızla büyüyen, doğal üreme yapısı bozulmuş, sağlıklı dokulara göre daha sert olan tümörlü doku, daha fazla kana, daha fazla oksijene, daha fazla besin maddesine gereksinim duyar. Bu gereksinimlerin karşılanabilmesi için de, ulaşım yolları olan damarlar genişledikçe genişler.

Demek istiyorum ki, yediğimiz salatalıklarda, domateslerde, patlıcanlarda, kabaklarda, pazar yerlerinde, manavlarda gördüğümüz sebze ve meyvelerin çoğunluğunda üreme kışkırtılması var! Basıyorlar kimyasal ilacı, üç günde, beş günde, bilemedin yedi günde yetiştirip sürüyorlar sebzeyi meyveyi önümüze... Olağan koşullarda, sebze büyüdükçe sapı küçülür, kurumaya yüz tutar, çöp gibi olur. Yıllardır, öyle sapı olan sebze göremiyoruz. Aylardır güneşte kavruluyoruz ama domateslerin kabukları soyulmuyor!

Kışkırtılmış hücre çoğalmasının varacağı yer kanserdir, denetlenemez çoğalmadır!

İnsan yaşamının görece bir değer taşıdığı Avrupa Birliği ülkelerinden, Rusya'dan yüksek kimyasal kapsadıkları için geri dönen sebze ve meyveler nereye gidiyor sanırsınız? Birilerince, yaşamları hiçbir değer taşımayan bizlerin sofralarına, midelerimize...

Bir zamanlar, Çernobil patlamasından gelen radyoaktif serpintiye meydan okuyan, göstere göstere çay içen politikacılarımız vardı, uyuttular bizi... İş işten geçtikten sonra ağlamaya başladık, hiçbir işe yaramadı.

Ağlayacaksak şimdi ağlamalıyız! Dün radyasyonlu çayları içirenler, meyveyi sebzeği insanlara yedirenlerin, bugün birçok ülkenin geri gönderdiklerini bu milletin önüne sürenlerin, üreticiyi, satıcıyı görevleri olduğu halde denetlemeyenlerin para için adam öldüren sahte rakı üreticilerinden ne ayırımı var?

Elinde tuttuğu oy pusulasını da kullanarak halkı bezirgân politikacıya oy davarı yapan birileri, kendi küçücük çıkarları için tüm milleti kısa yoldan yaşamın sonuna sürüklüyor!

Konuyu açtığım bir arkadaşım, denetleme yapması gereken tarım müdürlükleri kadrolarının imam hatip çıkışlı ilgisiz memurlarla doldurulduğunu söyledi. Şimdi, demokratiği AB yardakçılığıyla, din istismarcılığına ve Kürt milliyetçiliğine ödün vermekle özdeş gören birilerinin, “uğraşmayın insanların diniyle imanıyla” dediğini duyar gibiyim. Kimsenin dini, imanını kimseyi ilgilendirmez elbet! Ama, ruhani hayatla, dinle ve imanla uğraşması gerekenler, eğitimden sağlığa, sofralarımızdan bilime, hayatın tüm alanlarına yön vermeye çıkmışlarsa, göz göre göre, yetkileri, deneyimleri olmayan işlerde “Ali kıran baş kesen!” kesilmişlerse, TÜBİTAK bildirimleri, evrim kuramına karşı çıkmadığı, “Tanrı’nın dediği olur!” diye bitmediği için eleştiriliyorsa, birilerinin de söz söyleme hakkı doğmalıdır artık!

Tarım müdürlüklerinin asıl uğraşı, SEK, Et Balık Kurumunun kapatılması, tarım kooperatiflerinden, tarım ve hayvancılıktan devlet desteğinin kaldırılması karşılığında, aynı devlet desteğinin hiç azalmadığı Batı ülkelerinden gelen “peşkeş” kredilerin köylüye dağıtılmasında muhtarlarla birlikte “ince ayar” yapmak oldu. Köylü aldığı parayla varoşlarda arsa alsın, Ankara’daki İstanbul’daki gecekonduyunun üstüne kat çıksın, ne yaparsa yapsın... Tarlasında, bahçesinde de özgürce bassın kimyasalı, ne üretirse üretsın! Devlet ya da üretici örgütleri karışmasın hiçbir şeye...

On beş yirmi yıl sonra, saç baş yolup ağlamaya kalkmayın! Ne yapacaksanız şimdi yapın...

Uyarılmadık demeyin!

Alperakcam@gmail.com, alakcam@yahoo.com

*Bu yazı Cumhuriyet Gazetesi’nde yayınlanmıştır